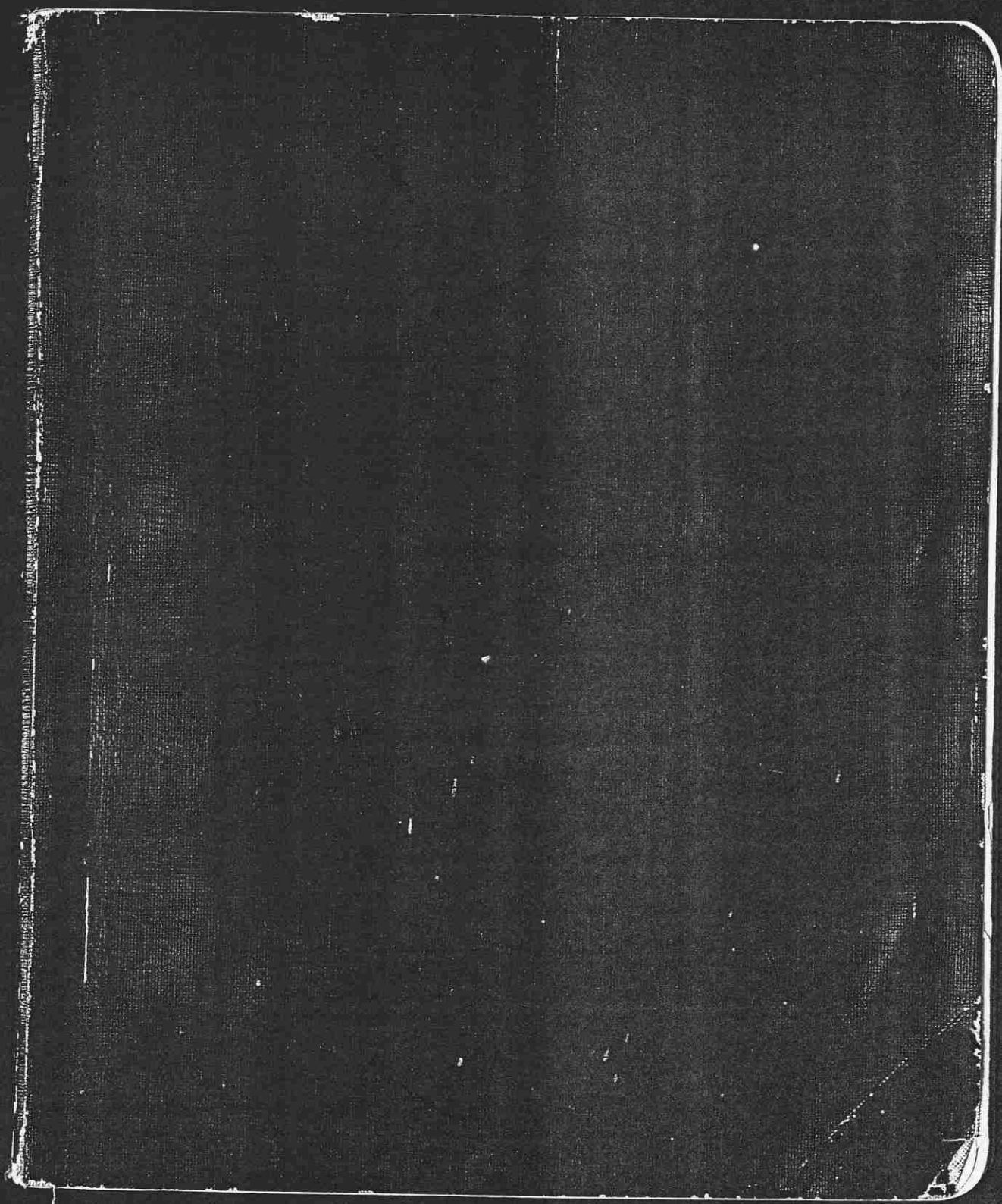

Denna bok har tillhört:

Frans Gottfrid Johansson

Bondegatan 15
Katrineholm

Född 8/4-1881

Sedan hans dotter:

Carrie Karlsson
Stockholmsvägen 5
610 60 Tystberga

Sedan hennes son:

Lars Karlsson
Källvägen 9
610 60 Tystberga

Fr

mu

Fr

Lyss

O. of

Ja

Gul

Leg

Phot

Fana

stall

Hel

Lue

Me

em

Lue

dab

Des

gan

Un

(1.)

Södermanlands-regementets=
Saradmarsch=

Framåt kamrater hör musikens toner
muntert klinga

Framåt krigskamrater glädde vi låga här
Lyssnen nu soldater sig musikens toner vinga

Och vårt regementets marsch just detta är
Ja i lust och nöd, du är oss ett stöd

Gula fanan fladdrar, gripen blickar, djärft
Legertecknet som vi, af fädern, ärfvt

Skola vi, och följa, det ej vittra vi

Fanans helga, duk till våra barn skall lämnas
stolt, och fri

Hell, dig sköna Södermanland

Du stolt vid Östersjöstrand

Med dina skär, oss skall värna
emot fiendens hand.

Du är oss här med dina löf befydda
dalar

Der vi bygga hem så trygga här för
gammal

Ung land, och kung.

(4)

Korpral = Stolt

I Tharaborg bodde vid Warälla by
Ung stolt en Korpral lite brunsteht om hy
Till fästmen han flög på trehvarst permission
Hvor bodde helt nära hans lörp där på mon

Men i napt han till smedjan vid Korvägen han
Förn Anna som springande utstörd och grann
Hvor ville nyfiken berättelsen se

Och Stollen en stängkyss åtmindestonde ge

I Ringt vi förlofvas om blodt du dig täl
Men Anna stank från honom hal som en äl
Till marsch skrädde trumman berättelsen gick
Men Stolt säg ej blicken som fältväbeln fick

När längre det fram emot middagen led
Dä ryckte de in uppå Hwalla hed
Och högre slog hjertat när i en sekund
De snöhvita tälten framglänste i rund

Och Ringt var snart inne till Stollen somat

Förkunnande kom se så fram med traktat
 Nu har du din fästman i vårt kompani
 Jag säger henne myrs som finurligt förbi

Så säger du det och med vaknande mod
 Slög Stolt ifrån dansen där tankfullt han stod
 Men hur han än sökte i vinklar och vrår
 Tyngs ej efter Anna, det ringaste spår

I fällväbels nej, det vet jag förut
 För tanke, ditåt må jag just vela hut
 Men Stollen steg där in, och en syn där han såg
 Hans fästman i famnen på fällväbels låg

Jaså, du röt Stolt med förfärande röst
 Som isande kylde den trölöses bröst
 Så ligg där han sade slog tälldörren igen
 Om Anna och hennes förtrollande vän

Ur guldröda skynne morgonen gick
 Och Stolt vid reväljen med fasthet och skick
 Han kom och sig stälde sig sluten och stum

(H.) 9

J. fältväbelns trupp på sitt vanliga rum

Lif, och kommanderade fältväbeln häckt
Och f. rigsmansleden till rättning beläckt
Men stollen kopralen stod trolsig och tvär
Med ärmare korslagda om sitt gevär

A. stå ej din krummel, ä glö under lugg
Tröf fältväbeln häftlägg och lyfte till kugg
Den blottade framper med kånande min
Du skall nog bli mjuknad, din länge kanin

Men stoll grep muskölen med blivtrande kast
Ett dräpslag han mättar så kolven din brast
Betall skall twitteras han detta ihäg
Och fältväbeln saklång i stöfset där läg

O. Jesus ja nu har han ställt det sig väl
Femmenram var fasan som flög i hvar själ
Och blek fördes stoll till polisvakten bort
Men blekare skulle han ~~bl~~ inom kort

In

O. c.

M.

O. c.

O. c.

A. c.

Sill

La

O. c.

Thu

Fors

En.

A. c.

P.

A. c.

H.

D. a.

M.

Små blommorna visnade natten bleflång
 Och tyst var i skogen små fåglarnes sång
 Men snart har naturen sin vårting beställt
 Och sommaren tog åter ett år hade gått

Och möte stod åter på Frvalla hed
 Af gossarne svängde sig just med besked
 Till arkkebusering af Karl Johan - dömd
 Pär Poeten i häket af andra för glömd

Och trummorna hwirflade trupp efter trupp
 Pulsvis från heden marscherade upp
 Formande fyrkant vid skogsdungen bryn
 En lifvande mur med förgylning af skyn

Af träden i kullarne rundt däromkring
 Bekläddes af folkskarans brokiga ring
 Af Anna också ibland mängden der var
 Hon stod ibland folket så smyskad och rar

Där kom deliquenten hans kind var väl blek
 Men ungdomens styrka i däden ej svek

(6)

Paradsklädd emellan patrullen han gick
Med städiga steg och primadiger blick

Kommandorden gjöda på anel-gevär
Å lederna rätades längre när
När Peet genom öppnade fyrkanten fram
De suckande vände sig folkskaran om

Farväl nu hamrales för mig blef det kort
Nu skillys jag från eder beredd att gå bort
Haf tack så i gossar af hela min själ
För troget hamraleskap och nu så farväl

Förgäfvat en var sökte hämnas den lär
Som längs efter kinderna sökte sig spår
När Peet fördes bort lika lung som han kom
Till grönskande bänken med kistan bakom

Musketterna skramlade pipornas glans
Then dystert mot skyarnes blodröda krans
Å nej ingen bindel han satte sig ned
Med hjertlocknet fast uppi krigsmarmas

Fr.
De
O.
Till
Å.
For
O.
Å.

I
J.
Å.
Å.

Fr.
E.

Fr.

P. älsä i kamrater men stäm blef hans röst
 Den blir han de P. utan fläg in i hans bröst
 Och ekot uprepade stollen på nytt
 Tillbaka sjönk kroppen hans ande nu flytt

A. Anna Hankända, gaf hon till, det skrei
 Lom skar, genom luften nu var det förbi
 Och suckande skilde sig folksharan åt
 Än vandra tillbaka en van på sin strät

Björneborgarnes = Paradmarsch

Söner, af ett folk som blött
 På Sarsfras hed, på Tälens sand
 På Lejnsigs stätter. Lyllsens kullar
 Än har Sveriges kraft ej dött
 Än kan med oväns blod ett fält här
 färjas rödt.

Boré. boré Hvila rast, och fred
 En storm är lös, det gungar eld,
 och fällkanonens, åskor rullar
 Framåt. Framåt led vid led

(8) På tappre män se tappre fädess andar ned
Ädlaste mål oss vinskar på vår bana
Ikarpi är vårt stäl och blöda är vår
vana

Alla, alla käkt framåt
Här är vår sekelgamla frihets sköna strät
Dys frögä, du segersälla fana
Liten af striden sen en gränad forntids
dar

Fram, fram våre ädla härjande standar
An fins en flik med Finlands gamla färger
Fivar

Aldrig, skall vår fosterjord
Af våldets makt ur oförblödda bataljners
armar ryckas

Aldrig ljuda skall det ord
Att Finlands folk förädt sin fria bygd i
Nord

Falla, kan den tappre blott
Ej ryggja för en feras hat, ej svika, böjas
och förtryckas

Falla, sköna frizarlott

Blif vår, sen för en seger än vi kämpat
färd

Wapen i hand och häckel vår ovän nära
Så för vårt land, är lifva för vår ära
Raslös fram från strid till strid
Sj nu, är stunden vår, och nu är skördens
tid

Glesnade leder vittne bära
Härligt, om mod och bragder
om vårt lands förvar
Fram, fram vårt ädla trofne standard
Omkring dig, än din trogna finsta
vakt, du har

Alfhilda, och Alfred

Såret ar dertom hundra ja, det var nitio
Siu kronans tjänst i Stockholm jag drog som ni fä
Jag böd förval, af hemmet jag sad till min vän
Hanske, du har en annan förän vi ses igen
Men jungfrun grät, och sade nej, det får aldrig ske

(10)

Hur långt du än må vandra min allra käraste
De orden kom från hjertat från hennes unga bröst
O, släppa du häst hemma och skänk mig fröjd och
tröst

Jag reste och så kom jag till Sveriges hufvudstad
Jag glömde snart Alfilda och lefde frisk och glad
Två månader förgingo då skref jag henne till
I brefvet stod de orden jag här om tala vill

I dag Alfilda skrifver jag för sista gång till dig
Du söka må en annan och evigt glömma mig
Sjå här en vän jag valt för tiden blef så lång
Därför farväl Alfilda farväl för sista gång

Alfilda fick snart brefvet hon grät och skref
Min vän är det din mening hur skall med mig
Hur kan du så mig glömma som mig varit har
Sjå, det får aldrig hända den sorg för bitter var

Sjå jag har nu här hemma en liten son så rar
För den skull vill jag bedja till dig o. huld oss var
O, skrif då snart tillbaka och gif mitt hjertat ro

O. c.

Jag
Jag

Jag
Jag

Spe
Det

Och
Dä

Jag
Och

Sti
Du

Spe
Dä

Och

O. c.

din

Och härmed vill jag ända mitt bref i hopp och tro

Jag läste detta brefvet för alla på Kasärn
 Korpraler artilleristör de äro landets värn
 Jag spe och skratte blode ^{sjelf} var jag full af tårar
 Jag gjorde spe af brefvet om Afghilda och dess son

Open en kamrat inföll då som vid min sida stode
 Det brefvet har den sorgsna vist skrifvet med sitt blod
 Och du gör synd mot henne som trofast är mot dig
 Då föll en tår ur ögat på honom och på mig

Jag satte mig att skriva densamma dag ett svar
 Och sende det till henne som hon mig bedit har
 Mitt hårda hjärta banka när jag skref dessa ord
 Du får mig evigt glömma på denna världens jord

Open, andra dagens morgon förän reväljen göd
 Då kom ett bref från hemmet Afghilda din är död
 Och du bär största skulden att hon gick ur lifvet här
 Och grufligt har du syndat mot Gud och mot
 din vän.

(12)

Det sägs när hon fått läsa det bref så fullt af hån
Så tar hon upp ur vaggan sin lilla kära son
På en skogsväg ned till insjön och där forsvan hon platt
I går den tolfte Juli en vacker sommarnatt.

Jag reste hem där fann jag ett bref vid trädets fot
Jag läste detta brefvet så snart jag tog det mot
I alla sista raden hon skrifvet, dessa ord
För din skull Alfred, dörr jag som glömt ^{mig} upp på jord

Allt brefvet talat sanning, det trodde knappast jag
Och sökte vi Alfhilda först innan det blef, dag
Då gick jag genom skogen ner till ett klippigt land
Där flöt ett litet Gud hjälpe mig jag drog det upp på land

Än hvilas hon i grafven med barnet på sin arm
Det slumrar blott i döden, alltid sin moders barn
Men jag går genom lifvet min bekymmerfulla
Och härmed vil jag ända min sorgliga ^{gång}
sång

Elvira - M. adigan

Sorgeliga saker kända, och i våra dar minsa
Sorgligast var, den ända som tog fröken M. adigan

Wacker var hon som en ängel
Ögon blå med kind så röd
Smärt om lifvet som en stängel
Men ett sorgeligt slut, det tog

Här hon dansade på lina
Som en liten lärka glad
Bisfallsropen hördes ljuda
Fram fyllda bankars rad

Då kom löjnant Lotten Sparre
Wacker bildad, och af börd
Ögon glödde hjärtan darra
Sj hans stämma, den blef hörd

De till Danmark styrde färden
Men där tog på resan slut
Sj långt uti vida världen

(14)

Töhlē, de, att draga ut
Det tog slut på, deras pengar
Ingenling att lefva af
För att undgå ödels slängar
Töhlē, de sin ro i graf

Au revolfren Sparre hade
I sin hand och sikte tog
Skottet smalt Lälvira hade
Snappast andats förr han slog

Tänkt här på, du ungdom glada
Som så sällan ser dig för
Att du ej i blad får bada
Dä, och för än, du, dör

Efter-Balen

Ännu i drömmen kan jag henne se
Pröfva i dansen stödd på min arm
Egonen glänsa bäpparne le
Prinden begjuts af rodnad så varm

Skinne, du fagra andan ej vika
 Lysa mitt öra med gult musik
 Låt mig i valsens rytmeniska lek
 Tvinga på min drottning smidig och verk
 Kör-----

Lysande vindar blida
 Männe på nattlig stig
 Låt mig i drömmen glida
 Till hennes kuffvudgård
 Kanke hon då skall arva
 Hvar för mitt hjärta slår
 Kanke att då hennes lüppar
 Kysa jag får

Jag ser salongen stå i blomsterkrud
 Ljusdroppar glittra ur hvarje kruk
 Och mellan bladen kärlekens gud
 Transkar sitt lager och hvilken skalk
 Ser bland roser, hon möt mig tog
 Här hennes vinglas bräddat jag slog
 Blicken den lyste strålände klar
 Erfvige i min själ dess glans dröjde kvar

(16.)

Hör-----

Susande vindar blida etc. etc.

Afskedsminuten lifligt för mig stöd
Här hon utaf mig kappan tog emal
Skimret från flätans guldblonda hår
Sviten utaf hennes retande fot
Kvällen var härlig fröjfull och ljus
Dahom oss bortdog balsalens brus
Här sen i vagnen hon for förbi
Käddde mig en blick med himmel uti

Hör-----

Susande vindar blida etc. etc.

En flicka satt i onkelns knä
Barnsligt den gamle sporde hon så
Säg mig hvarför är du ständigt alen
Har du ej maka ej några små
Förse han svarade för länge sen
Jag äfven ägde en hjärterän
Ännu ej tiden täckt sorgens kval
Trodde henne trolös efter en bal

Kör-----

Ach när en bal är slutad
 Systerar musikens ljud
 Alla de ungas borta släkte de nära ljus
 Hjärtan som bittert lida
 Hvem räknar, deras tal
 Hur många lär bli ej ljuten
 Öfver en bal

Balsalen lyst skönt i magisk glans
 Och muntra toner bjödo till dans
 Då kom min fästnö badvänner här
 Fort ett glas vatten jag väntar här
 Här jag kom äter stöd där en man
 Påda med ömhet kysste hvar an
 Glaset fall neder krossad, o kvall
 Krossadt som mitt hjärta från denna bal

Kör-----

Ach när en bal är slutad etc. etc.

Den denna dag har jag ingen kallit här
 Sögen blott henne som nu död är

(18.)

Att henne höra hon mig besvor
Men att förgäves jag fjärran for
En dag ett bref kom från samma land
Död är min syster så bar dess tal
Hemåt hon farit nu jag det fann
Med ett kronadt fjästa från denna bal
För -----

Och när en bal är slutad etc. etc.

Renvinets-Lof

- 1) Ställ nu fram i Hallarsalen
Af den dunkelgröna färj
Härligt prunkande grokalen
Fylld af drufvans ädla märke
Sjy blott renvin vill jag dricka
Föjd och glad i samma stund
Må mot mig dess pärlor blicka
Från grokalens vida rund
- 2) Vår min ungdoms fröjd och gammal
Som i mannaåren än
Dessa vinet band mig samman

Med så många trofast vän-
 Och när, döden en gång valkas
 Och min kropp blir lagd i skrin
 Af en droppe lät mig svalkas
 Af det ädla renska vin

2) Under Spaniens sol hantända
 Färjas drufvan mere röd
 Så champagnens eldflod tända
 I mitt bröst passionens glöd
 Sj, det renska vin ej rusar
 Dans och mätta bor, där
 Men det väre sinnet fusar
 Likt en älskad melodi.

Ljungby - torn

Och riddaren led genom grönstrände lund
 För att härestans boning uppnå
 De varnade han uti skymningens stund
 Sjelfva skogsnyfver framför sig stå

(20)

Där stod hon, den stolta i höghet och glans
Med det glänsande, lockiga hår
Och ögon som lyst af kärlekens makt
Och en mun som förförande lag

"H"

Var hälsad, du tappre, han löspade ömt
Och guldhornet han riddaren bjöd
Drick kärleken till. Och när hornet du lät
Lita, då af och trä, dansen med mig
Jag bjuder dig kärlek och glädjande vin
Och det äldriga skummande mjöd
Jag bjuder dig guld i förgyllande skrin
Lita, då af och trä dansen med mig

Men riddaren sporrar sin gängare god
Och flyr bort med det gyllene horn
Till Ångby det bär öfver heden och moss
Men af jungeldar spärras hans väg
Då rider han in på det nyplöjda fält
På hvass färor han korsteknet gör
Men trollen på heden de skrika så gäddi
Gif oss ätter vårt röfvade horn

(21)

Så kom han till Öjunga sin Kärestas slott
Och föll ned för sin älskade brud
Berättar sin Färd huru hornet han fäll
Och beslyrar sin trohet och dör

Kärleksvisa

Det var en lördagsafton jag gick bort till min vän
Jag knackade på dörren men jag kom inte in
Så föll det i mitt sinne ja hon har en annan inne ja
Kanhända, kanhända hon aldrig bliver min

Men nästa lördagsafton jag gick till vännen min
Jag knackade på dörren och jag kom genast in
Men där var fullt af herrar ja och fina stöflaknärer ja
Och alla ville tröligen ha lilla vännen min

Och herrarne de fällade i kragen upp å mej
De ville mig utkastat men lyckan stod bi mej
För när jag börjar sprätta då blef herrarne så lätta ja
Och lilla vännen sade här har du mig igen

(99)

Den tag jag af mig rocken ty jag var något varm
Och lade mig att sova uppå lilla vänners armen
En kys hon gifva ja och ingen kan beskrifva ja
Hur lyft det är att hvila uppå lilla vänners armen

Och när vi hade legat till solen på oss sken
Då frågade jag min flicka om kärleken var ren
Hon sade trifla icke ja ty jag är bara flicka ja
Då länge som jag lever mitt hjärta står för dig

På mig de vackra fader på mig de vackra mor
På mig de vackra systrar och på min lilla bror
Men när som de mig vackra ja jag går lika söt ja
Jag går till lilla vännen då ingen det förstår

Sjömansvisa

Uppå stranden der hinades en flagga
Det är endast för en ängelsk sjöman
Som med strålände ögon öfver böjorna kan se
Och hans hjärta af kärleken ler

Men sjömannen han har ingen glädje
Han skall ut på det stormande haf

”Och på skeppet, der får hanunga sig af och an
Och i främmande land får han fram”

Men hans flicka hon står, der på stranden
Och hon tänker i sitt hjärta så här

”Aldrig mera så får jag väl nu återse min vän
Och han kommer vist aldrig mer igen”

Men det dröjde dock inte så länge
Förän flickan bortglömde sin vän

”Och med en annan hon sig förlofvade sin
Pon så lätt i ungdomen har kunnat ske”

Men när som sju år då vora förgångna
Då syntes, där ett skepp upptill strand

”Det var densamme och unge och glade sjöman
Som för sju år sedan lemnade flickan ensam uppi strand”

Och der syntes han ^{långt i dicket} nu till, att vinka åt lilla vän på strand
”Der som hon med en annan spåtsrade af och an

(24)

Och han säg nu återtydligt att var sant:

Men då drager han fram utur slidan
Utaf rödaste guldet en knif
"Ja, det är endast för dig & min öfvermåsta vän
Som jag ungdommen förbrorlar mitt lif":

Men när som flickan fick höra dessa orden
Hon dignar, då till jorden ned
"Mina synder kan aldrig förlåtas mig, o nej!
Jag kan aldrig leva lycklig utan dig":

En - Kärtychos - Strand

O, jag vet en dal så skön uppi Kärtychos sköna strand
Der jag dröjde så många lyckliga dagar
Jag sått vid Hyddans dörr i den sena aftonstund
Hon der bodde min Kelly med bekag
Hör - - - - -

O, min enda vän så kär alltid ensam jag nu är
Jag skall aldrig mera trycka på sin hand
Jag nu sitter vid Flodens strand

Och fäller mången tår, ty du gått
Från Häntykos sjöns strand

Jag till Tydolan gick en afton men hon rest till
Främmans land

Grannen till mig sade hon är såld till slaf
En köpare som rest förbi med kedjor funne band
Nu hon qulågas till, dess hon läggs i graf
O, min enda vän så kär etc. etc.

Månen sken så klar på berget
Sjerner blänkta på, det ble när en färd
På floden vi tag mig gång, är tyst
Mitt öga alltid sorgset nedåt ler
Hon då alltid glad emot mig ler
För -----

O, min enda vän så kär etc. etc.

Den min båt, är sänkt i floden
Strängens ljud ej höres mer
När jag trött utaf lifvel ensam går
Jag seglar ut min båt, och jag munter ville gå!

(26.)

Jag med längtan uppi stranden står
Hör -----

O, min enda vän sä här etc. etc.

Minna ögon äro blinda, all min väg jag icke ser
O, jag lärtas upp till det ljusa land
Jag hör Englar kalla vänner mitt emot mig ler
Hu farväl du Häntyckos sköna strand

Hör -----

O, min enda vän sä här etc. etc.

Singal

Ensam i skuggrika dalen lätta vid den lundestrund
Hodde befriad från kovalen Singal en herde sä öm

Syst som en vandrande stjärna sjön som en gud i
en dröm From som en oskuldens tärna som
sjelfva lifvet sä öm

Forger och oro och smärta och andra jordiska koval
Hade ej rum i hans hjärta och tröfdes ej i hans dals

(27)
Kärlek som glädas så många hade ej rum i hans bröst
Blommornas doftande änga fåglarnas lyfliga röst

Wort de enda som hade rum i hans sorgfria själ
Uti sin oskuld han sade Himlen vill fångal så väl

Nitton år ensam han bodde långt i sin sorgfria dal
Drömande roligt han trodde sig bo uti englarnes sal

Då såg han en morgon vid stranden en lärna som
låg, där och bad Kron som en engel i brönnen
Som själfva glädjen så glad

Fångal gick ned till den sköna fattade ömt hennes hand
Drog henne upp i det gröna tält vid den leende strand

Prästad gläcka han sade O. hvem har fört dig till mig
Fört dig till fångal den glade. Som aldrig kan skiljas vid dig

Drömande sade då flickan jag får ej blifva hos dig
Ty jag är ej någon herdinna och fångal kan aldrig lämna mig

(28) G

Kinden mot kinder nu brände och Sångal gaff flickan en
Uredgad hon hastigt sig vände Och Sångal stöder som ^{kyss} hon sig

Hon vasar och tar från sitt galler bågen och modigt
den för. Spränner och skuter och faller
Blickar mot himlen och dör.

Kärleksvisa

Det var en dag uti förliden vecka
Jag kom i sällskap med en vacker flicka
Hon var så vacker som en ros om våren
Emellan ardetiden och tjugo år."

Hon räckte mig den snövita handen
Hon ville så gerna knyta kärleksbanden
Hon lofvade mig att trogen blifva
Om jag delsamma ville bli igen."

Och flickan ville genom skogen draga
Hon vill så gärna emot hemmet fara
"Jag gjorde henne sällskap hem till hyddan

Till hennes fader som i lunden bor":

Och när vi mitt i, där en stund, och språkat

Till klokan hade emot sig kala

"Det passarej för en så vacker flicka

Att med en ensam gosse sitta så":

Nersom ätta dagar då vora förflutna

De, då börjar flickan att så hårdt insjukna

"Hur ledsen blef jag ej när brevet kommer

Och berättade denna sorgsna händelse":

Jag gick till flickan i den mörka natten

Hon var det härraste utaf hela skatten

"Der dig hon hämpande med bleka döden

Som ville skilja henne ifrån mig":

Hon kunde knappast tvisha, dessa orden

Du är min käraste på hela jorden

"Haf tack för tinnarne visannat lefvat

Som jag har varit älskad utaf dig":

(36.)

Luffarvisa

Jag var en liden lifvader fyr
Från Dalarne jag kom
Jag skulle ut i världen och se mig liden om
Jag ville praktisera med flickor kurtisera
Med flickor kurtisera det tyckte jag ju om

Jag var ju blodt en arderlön, är
När jag från hemmet drog
Ja när jag ifrån hemmet drog allifrån far och mor
Jag tyckte jag var allför god, att hemma gå och gräva ^{jord}
Jag ville ut i kögen nord och blisen man så god

I Sundsvall har jag knogat på grund till en fabrik
Der tjänade jag inga penningar och blef ej heller rik
Men jag tog maran på min rygg
Och vandrade förnöjd och trygg
Ja bättre utsikt bättre är i Gefle större stad

Men när jag kom till Gefle stad
Jag intet arbet fick, allifrån norra Lyland
Som luffare jag gick

Jag frös jag svalt jag gick mig kallt
 Och lög i baderna sen det var kallt
 Men Uplands bönder tänker jag
 För lön på dommedag

En dag då Herren kommer
 Han till dem säger så

Jagaf ej luffarn föda nej han fick hungrig gå
 Men ni får gå till behåll och stolta bli till rull och
 Men då skall himlens heste sal stå beredd att glada ^{släbbs} Karl

Men när jag så ur fängelset kom fri resa, då jag fick
 Åtfrån Christiania till Dalarne, det gick
 Nu har jag farit runt omkring
 Spring hela Skandinaviens
 Nu är jag hos min lilla vän i Dalarne igen

Stockholmsvisa

Jag gick mig ut i staden en lördagsafton klockan
 Och hade godt om sjaker men frukt, det är ju ^{sju}
 Men ack hur roligt är ändå
 När man för pengar nöjen får

(39.)

Och stäi, ginst hon flickor, det är väl bäst ändå

Jag knappast kan till slusen försän det föll uti min
Att jag skulle styra kursen upp till en högre krog
I stället för en högre krog, der inbaktering för mig stoll
Der lyste mig en lodde ty jag var törstig nog

På huset stod det skiffersett

Med stora, svarta stolla ord

Man prisar endast vinet som fins på dessa bord

Man sitter stoll som sjelfva örn

Och dricker quinsck med söderlör

Och, dit man genast kastar se fört man fat sin
lör

Men jag blef snart berusad af drufvens smickra
Och flickan föll, om halsen ^{denna gång}

Min skyldighet blef tvång

I hvarje fick hon kände och slantarne fast de
De flög i hennes ficka och sen så fick jag gå ^{var små}

Men när jag kom på galan

Urig kände ej på bättre vis

Än jag i högra armen blef biten af en gris
 Det bellet kostade mig minnan
 En fem riksdaler i minnan
 Men uti brist på pengar så blef jag kvar i stan

Pömannens-Afskedvisa

En visa jag diktat och den vill jag sjunga
 Om någon vill lysna till raderna på
 Det är ett farväl till både gamla och unga
 Kamrater och vänner både stora och små
 Ty snart inom kort skall jag resa bort
 Och söka min lycka i främmande land

Ud bryggan står skeppet med seglena spända
 Och flaggorna vinka mot främmande land.
 På bryggan står fader och moder och broder
 Harkända för sista gången räcker mig sin hand
 Ty snart skall jag resa bort inom kort
 Och söka min lycka i främmande land

En bref och en hälsning till dig jag vill senda
 Den flickan jag hade så innerligen kär

(34)

Och i detta brefvet en uppmuntran sender
Lästän jag, din käraste icke fick bli
Men kärlekens tvång, den lättar min gång
Och vägen den förkortas af fåglarnes säng

Fjömansvisa

Med våta ögon ser jag på böljorna de blå
Som rasande och vilda mot klippvägen slår
Sj långt i fjärran, är den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här

Till hsten, är jag, åter hos dig mitt unga vif
På sade han, och slöt mig förtroligt till sitt lif
Sj dagarne de gå, och böljorna de slå
Men inte kommer vännen här jag, än längta må

Jag suckar och jag klagar jag längas och jag ber
Och spejande som falken jag öfver hafvet ser
Sj långt i fjärran, är den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här

Emellan oss, är skog och sjö emellan berg och dal

Em
Sj
Me

Ack
Id
Sj
Och

Jag
Må
O
Da

J
H
M
S
För
Uti
C

Emellan, en, är frid och fröjd och äfven sorg och kval.
 Sj dagarne, de gå, och böljorna, de slå
 Men inte kommer vännen hur jag, än längta, må

Ack om jag hade vingar som fågeln, uti skog
 I denna natt jag skulle till nederländer fly
 Sj längt i fjärran, är den vän jag har så kär
 Och jag hans bleka lilla på stranden väntar här

Jag längtar har jag väntar nu är min enda tröst
 När hjärtat icke längre vill klappa i mitt bröst
 Och inga, dagar, gå, och inga böljor slå
 Då får jag söka vännen i himmelen den blå

Julafion - år - 1884.

Julafion är alliofya
 Kommen derades jag att gå på södervakt
 Men jag tog mig för många små supar
 Till att göra min tjensl del stöd fjulimin maki
 För jag stod krogig och jag var logig
 Ut i ledet närsom det kommen derades gif skt
 Och jag tyckte att öfversten var brokig

(36.)

Till aresten jag gick med paraden uti lücht

Men i ettan där fann jag väl bröder
Utaf, alla nationer, och folk och tungomål
Men det är väl bättre, att vara på söder
Än att fira sin jul i ett sånt förbaskat Häl
O. milde konung hvilken boning
Har du ej beredt åt dina tappra gossar blå
Då en syndare skall få försoning
Då det ropas gardister gå på, gå bara på

I mitt hufvud, det bullar och värker.
Andra dagens morgon då fick jag bot, därför
Hockan ett då på, order jag lunkar
Att inför majoren der ställas i förhör
Och han förklarar att jag får fara
Till följd utaf mitt lefverne som fängt till
Men, o. himmelens Gud mig bevara (Husborg)
För att skiljas från flickerna som bor på Postlagstorg

Au vet jag ganska väl hur det smakar
Att sitta inspärrad i mörk och gus arest

(37.)

Men jag svär ta mig tusande tackar
Det skall dröja innan jag åter in här näst
Ly jag vill sluta med att supa
Och hädanefter söka att befria mig från tvång
Ly åt helingland bär det kufvudstupa
Om jag skulle råka blifva, arresterad ännu en gång

(M)
Taktparaden

Oa klämman snart du går
Om du i Stockholm går
För se på vår parad
Som gör för hvarje dag
Och du skall se till slut
För du ser stilig ut
Och hvar, och ger akt uppå din tack

Kä du rådg jag vill dig ge
För gör dig aldrig till
För det sådant kan ske
Om olycke med det
Så till fölen städigt i

(38.) Å ser du lärer bli
Å du drampa mig på hälen för djfven

Men se på Halle där
Nu är han här
Med fjellan vid sin sida
Traskar han den vägen vida
Å ser går han hem
Med samma kläm
Pif, aht på den, och lär dig sän
Å gå med samma kläm, kläm, kläm.

Åck hur stilig är den promenad
Waktparaden gör för warje dag
Musikanterna hur de fläsa
När de blåsa — tonerna
Och en löjtnant trippar i väg
Med små nätta fruntimmersteg
Och med blicken riktad på telen
Där går kaptenen
Med samma kläm, kläm, kläm

(39)

Emigrantens afsked från fosterlandet

Farväl, du moder Tvea jag reser nu från dig
Och tackar dig af hjertat, att du har fostrat mig
Af dig bröd du gaf så ringa, det ofta ej förslag
Läst många, af den varan, du gifvit mer än nog

Au draga vi som fordom från dig till västeras land
Öfver hafets vågor långt bort till fjärran land
Där är ej ondt, om brödet när man vill bruka flit
Vi tacka må uppläskaren som vistat vagen dit

Dock älskar jag dig Tvea mitt kära fosterland
Och vill ogerne byta med västeras gräsländ
Men när det gäller brödet är tvacksamheten slut
Vi må som skogens fåglar, då fly ur boet ut

Sen af dina dalar min vaggas stöd en gång
Som barn jag där har vandrat med munterhet och sång
Där har jag plockat blommor där har jag samlat bär
Ej någon vrå gräsjorden kan blifva mig så kär

(40)

Farväl i kära Tallar i alar, fur och lind
Sjufva sommarnätter med gummig västanvind
Du kommer lifvets allvar och stör min ungdoms ro
Jag måste ut i världen Gud vet hvad jag skall bo.

Och när jag skulle resa från hem och fosterland
Då föddes många tårar, och hjärtat stod i brand
Jag vände mig med lärad blick jag såg
Till kära barndomshemmet i dalen där det låg

Till Gölleborg så kom jag så brött i hvarje lem
Jag var så tung, om hjärtat jag hade intet hem
Der funnos emigranter både stora och små
Som skulle bli mitt selskap utöfver böljan blå

Snart vänskapen var släpbad jag tryckte allas hand
Vi voro alla söner af samma fosterland
Vi bido, allesamman vår herre följa med
Och gick ombord på skeppet två, två i hvarje led

Kaptenen sleg på däckat komandot tog, om hand
Vi vängde våra halter, åt dem som stod på strand

Farväl med Tverges stränder med vikar och med und
Och kvad, det kännes billigt i denna afskedstund

Mitt hjärta fullt af vedmod jag stod och såg uppå
Hur mer och mer mitt Tverge förwan i fjärran blå
Jag kan inte neka mitt hjärta stöd i brand
Då jag såg Tverge sjunka vid horisontens rand

Jag grå min fader tänkte jag tänkte grå min mor
De kanske slutat lifva härnäst, allä gräset groor
Men uppå deras grafvar skall stå ett kors gråvakt
Som nog skall visa gubben där far och mor, de lagt

Hur glad jag skall blifva om jag kom åter in
Hem till mitt kära Tverige och till min barndomsin
Där är mitt hjärta hemma där solen först jag såg
På kära barndomshemmet som uti dalen låg.

På Nybrostrand

Harbrun strölar och klockan klingar
Klockan klingar grå Nybrostrand

(42.)

Skutan flyger med hvita vingar
Flyger ensam i Krällens brand
Vill ej någon en sup bestå
Hur så jag fryser min nos är blå
Och jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Lybrostrand.

Fader min, är ett krus på Krogen
Moder min, är en kaffeky
Broder min bor i Haknäs skogen
Syster min är ett kvar aply
Ensam är jag som hedens jung
Blommor ensam och visnar ung
Sjunger, Sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Lybrostrand

Om den sabla grolisen visste
Om han visste sin fylleträt
Att till rosen de stek han miste
Så i löne mig in i natt
Men jag viskar sjönens namn
Med en tomholtt i min famn

(143)

Spjunge, spjunge min längta längtan
Spjunge ensam på Nybrostrand

Skillelärens-Klagan

Jag reste från mitt hem med glädje och hvarligt sinne
Med meniskors fagra tal och hoppets dunkla minne
En kurl mig värfning gaf jag skulle bli gardest
Att tjäna kung och land och lyda först som sist

Men när den dagen kom jag skulle underskrifva
På detta pappersark min framtid skulle blifva
Att jag en fånge var i tre, äro långa tid
Det var en olycksdag en värking i mitt lif

Jag ligger i en säll mer granande för djuren
I golfvet är min bädd mitt sällskap det är muren
Han delar all min sorg det synes på hans sätt
I svart beklädd är han jämt och sorgen är han säll

Här får man in sin mat som fågeln uti kuren
Och stå får jag för dem liksom de arma djuren

(144)

I golvet i en vrå, där får man slå sig ned
Det kaukas i aren, det är på krigsmans sed

Uppå min cell, där fins ett fönster som ett öga
Dit solen blickar ned ifrån sitt fäste höga
Där strålar bryta sig på många turen sätt
Så gällt är därför som spindelväf så tätt

Och om jag hade bott i mina unga dagar
Då hade jag ej behöft att lyda krigsmans lagar
Då har jag ej behöft att tjena milletär
Det hoarje människa skyr som något om sig är

Är detta Svadand är detta krigsmanslagar
Behandla dem som djur hantera den som slavar
Skjut i annat land, där mörker råder än
Här hvilat kolet är bland Sveriges lärda män

Och slutar jag min sång på minnets tafsa skrifter
Den jag författat har den dagen har förflutit
I denna mörka cell der aldrig gädjen bor
Där ångslan sorg och kval gör ledamuten storr

A-l-q-r-o-s-e-r-n

Mossbelägen skydda stjär vid Heklas fot
 Höga granar skydda dem mot stormars hot
 Men der inne sorgna mine. Riket stormen ros
 In på stranden finnes kors på Idas graf ^{gröt af}

Alfred skön som våren drog till fjärran land
 Blek med spridda håren Ida grät på strand
 På ett strida glöm ej Ida hennes kärlek hennes bön
 Sorgligt skall hon bida återkomstens ro

Äret stöt sin bana, Irenne gånger om
 Saknad blef en vana ingen Alfred kom
 Wan att lida stakers Ida Dälde smärtan för sin
 Kraft att ensam strida. Hennes hjärta har ^{far}

Från bleka kinder Blomman rest sin ros
 På af vesterns vindar härjas söderns ros
 Sårfull öga mot det höga fängsligt följdes hjärtats ^{bön}
 Trohet bärar föga. Troket blir dess lön

(146.)

Enda dotterns smärta rör den gamles bröst
Ömt hans faders hjärta. Bynsalar att ge tröst
Sörg ej Ida. Till din sida. Mart jag Alfred återför
Blott för dig jag vila. Porten en valfart gör

Ida gick till stranden liken enslig hamn
Ritande i sanden Många älskat namn
Margondimman. Skidslagstimman. Tuktande
Månens bleka strima. Finnes ~~hennes~~ ^{hon andas här} här.

Styrt högt bögen vallar. Över hafvets bryn
Åskan rystligt knallar. Blisten delar skyn
Skepp förstöres. Nödropp höres. Oraken slungas emot
Och, ofvägen föres. Mången fräst på strand ^{land}

Äf förtviflan slagen Ida säg sin far
Redan skurn för dagen. Tubbens öga var
Lifs minuten är förfluten. Döden redan kallar mig
Alfreds tro är bruten. Han har sviket mig

Nu sin hand han lade I sin dotters hand
Ett farväl han sade, gick till fridens land

(47.)

Dödens vingar. Mörka vingar. Nu ett hemiskt ett
Samma ängel bringar Idas själ till Gud ^{smärtans tjed}

Mossbelägen hyddar står vid Heklas fot
Höga granar skydda Dem mot stormens hot
Men därinne, Sörjma minne Livets storm en
Nu på stranden finnes Hov på Idas graf ^{ses bröt af}

Mordet - ä - husaren - Hans:

En visa jag ämnar beskrifva
Som eder till Hjärtlat bör gå
Det handlar om det gräsliga mordet i Krofde
Det var ju strax utan för stan

Ser ynglingar komma från Krogen
De skulle begifva sig hem
Då ropade plötsligt den ene
Hov låtom oss slås med med tvem

Med husarer de ropade alla
Hov gossar och låtom oss gå

(48.)

Sag häppar med er om vi falla
Li reser oss åter ändå

Och då kommer Låns uppå vägen
Till stallet han nu skulle gå
Men han kunde väl aldrig ana
Att han emot döden nu går

Och då möter Låns uppå vägen
Af skaran som husarer skulle slå
God afton till honom de sade
Min gosse säg hwart skall du gå

Han svarade så höfligt till stallet
Ly jag skall ha vakten i natt
Se så hade nog varit fallet
Men först skall vi ha litet gladt

Och innan han stikt kunde ana
Ett häppar i grannen han får
Så att han till jorden nedfaller
Men reser sig upp snart ändå

Han söker sig manligen värja
 Han kampar med besinning och mod
 Men som han var ensam mot alla
 Och kedlen snart färgas af blod

Nu Råpprappen hagla om honom,
 Kamrater som nu kommit fram
 På djuriskt de bearbeta honom
 Men modigt mot döden han ser

Nu hjälpen anlände, anlände till stället
 Kamrater som nu kommit fram
 De började högljadt, att ropa
 Hjälpen oss, de slagit ihjäl Hans

Och vaken, de skyndade äfven
 Till stället, där slagsmålet stod
 Och mördarne togo till flykten
 Men Hans han låg kvar i sitt blod

På sina armar, de togo den fallna,
 Af blodet han färgades röd

(50.)

Men innan de kom till Karären
På var han redan Rånad och död

Tom en löpeld det spred sig till alla
Om mördarnes usla ماند
Och tärar det säg man nu falla
Aff vrede af hämd och af hat

Tom gossar och lämn oss kännas
Vi vilja se mördarnes blod
Vi skola dem alla nedrabla
Tom händen skall nog ge oss mod

Men då hördes löjnantens stämma
Till polisen att gifva rapport
Och sedan polis och kusarer
På jakt efter mördarne gått

Och snart hade anländt till stugan
I natten en ganska stor hop
Slagens namn skall här öppnas
På ljuder i natten ett rop

Och sucka och grät arma moder
 Din make snart böjorna bär
 Du lidande nygifta make
 Din make en mördare är

Och barnet det späda i vaggan
 Det sträcker de armarne små
 Sörviflad nu suckade fadern
 Han jag ej förlätelsen

Och nu hvilar hans uti graven
 Men hans minne det lever än kvar
 Hans fästn övål snart konung glömmes
 Men inte hans äldrige far.

Fjörans-Tång

J. från främmande land
 Hem till fädernes strand
 Kom en yngling på gungande våg
 Hopplet ljus och lag
 Några toner han slog

(59) På sin färd när kusten han såg

Isötta ej friska vind
För mig snabb som en hind
Du min farkost på böljande väg
Der i fjerran jag ser
Hur mildt mot mig ler
Ler min barndoms förtroliga ö

Se nu sjuter der fram
På kom Hängbjörkens stam
Lilla stugan med fönstret upptå
Straxt bredvid på en käll
Där det lilla Kapell
Med sin spira mot himlen den blå.

Och min engel, där står,
Och på henne jag tror
Hennes hjerta är bättre än guld,
Uti lifvet så skönt
Uti koppet bekrönt
Så omfamna min brud och min far

Nu vid stranden jag är
 Men jag ser ingen där
 Eller är nu min syn så befängd
 Jag kan inte förstå
 Åh i hyddan också
 Ingen synes, och dörren är stängd

Lör mig uppstår ett ljus
 De har gått i Guds hus
 Det är sabbat jag dit och vill gå
 Åh i sång, och i bön
 Prisa Gud som prä, ön
 Har beskyddat de älskande två

Nu han lade i land
 Och sin båt han där band
 Och hans hjärta det slag utaf fröjd
 Han gick glad emot byn
 Hörde lärkan i skyn
 Hålla Gudstjenst så lycklig och nöjd
 Han gick glad i sin tåg

(54)

Men gå kyrkogården, så
Han två grafvar, de myss hade grävt
Ej hans aning bedrog
Och hans hjärta, det slog
Så, att hvarje dess slag kunde hörs

I de grafvarne, två
Lora gända, också
De han älskat så hågt uppå jord,
Han den ej mera fann
Nu hans glädje försvann
Och vid harpan han kvad dessa ord

Friska, äter, du vind
För mig snabbt som en hind
Du mig för hos på gungande väg
För mig långt från den ö.
Där min, älskling sågs dö
Såväl min, älskade fader och mor.

Löfmansvisa

(55)

Lakta uppå mörkblå vågor
Rör sig skeppets stolta stam
Och i österns purpurlågor
Bryter dagens gryning fram

Allt om bord är tyst och stilla
Ingen munterhet och sång
Endast rodet höres drilla
Aftning har sin jemma gång

Vår kapten han höres ropa
Prassa akteråna back
Och på halfoa stängen hissa
Skeppets sorgfarna opp

Sy man skulle just nu lämna
Åt en våt och dunkel graf
En yngling som just nu har somnat
Den döden ryss uppsnappat har

(56.)

Kirsten den iordning göres
Uppå gammalt sjömansbruk,
Och till relingen den föres
Endast gjord af segelduk,

Djupa sukar höres ibland alla,
Och en enkel bön blef gjord,
Och från allas ögon falla
Sårar på den dödes graf.

Ingen ros och ingen lilja
Pryda skall en sjömansgraf
Endast vagor gå och komma
Skepp som vajar an och af.

Hatrineholmssösa.

I Södermanland finnes en "jervägstation";
Den börjar och slutar vid gräsarnes man,
Hatrineholm är dess namn
Och mer få vi veta om myfikenheten
Eder plågar och retar.

Fra
Kä

U
Da
Sty
Klä

Ab
De

"H
Si
J

Gos
O
De

M
Da
O
Ab
Ser

(57)

Fäst mycket jag vet ej jag ej länge här varit
Några veckor, dock redan, än tiden har varit

Wid "stationen" det var ju jag först skulle börja
Där är de ej ledsna och gå ej och sörja
Sty "gossarne" glada ju, är och galanta
Blådda i sockar så blåa bastanta
Med knappar så vackert i solen ses blänka
De maskiner och vagnar helt säkert Hoplänka

"Klart" Hör man här sopas midt uti natten
Signalerna lysa som ögon på katten
I köld, och i värme i storm, och i bläst
Gossarne, alltid här, är grå sin grost
Och något jag vet, om deras bedrifter
De först sig förlofva och sedan sig gifter

Nu tittar jag in i hotellet det granna
Där serveras det kaffe i koppar och kanna
Och mat kan jag tänka fast på den jag ^(smakat) ej
Men brödet till kaffet de säkert har bakat
Seriösa upp ossning får man af fröknar så kwicka

(58.)

Så försäpigt och säkert sig alltid ju skicka

Man får ej heller försaka gå in på Kafi
Det kunde ju hända man blir bjuden på te
Med piano musik man där också trakteras
Och för surmalna sinnen det rekommenderas
De tjusande toner gifver hurtigst framör
Så att man med fåglarne kan junga i kör

Strän Kåfé jag och så uti staden
Öch ser in i butikerna helaste raden
Hos Hilda Santesson finnes gamm till att välja
Och böcker som händelser vet att förtälja
Fylling är där inne så ordnat och stilig
Varorna säljas här också rätt billigt.

Hos Wilhelm Danielsson finnes Kaffe till Tröja
Samt tobak, cigarrer för dem som vill röka
Och postportor säljes för en tiandels krona
I apoteket intill blir man för sjukdammars botad
En "sybehörshandel" här också skall finnas
Samt hattar och hanskar med mer vill jag minnas

Ein "syallär" här bakom sig befinner
 Fröken Hellberg den sköter och kunder hon vinner
 Lappar och Fröknar det kommer så jerna
 Sj. Klädningar sys här så fina mordärna
 Affven jag en stund mig här tänker dröja
 När fröken tillklipper och syr mig en tröja

Nu tittar jag in i "Herr Kröns Tryckeri"
 Det vore just skamligt, att där gå förbi
 Der finnes det böcker samt papper Kuvert
 Livithort här tryckes så sliligt och nätt
 Nu törs jag ej längre här uppe mig sänka
 Sen jag öfver gatan får syn på en finka

Linialen är rak men barberaren är rakare
 Han rakar baroner han rakar skomakare
 Lundqvist han heter och saxen han sköter
 Och kunderna alltid (²benköter) (¹så vänligt)
 Och fröken C. Blint hon tar hanterfej fina
 Förstås om man inte sitter där och grinar

Öfver bangård och torg jag nu styr min kosa

(61)

Och ser huru Pernan gifver gubbarne mus uti dosa
Härinne gör jag och alltid komers
Hos Åkerblom köper jag kött till en färs
På mejeriet båd grädda och mjölk find att köpa
Och nu öfver torget jag åter skall löpa

Hos Ida. Hahr jag nu stannar och ser på Kyssvinter
Sin välukt den sprider midt uti vinter
En enda säjerna jag här ville glocka
Sen går jag till Skalmström igenlöser min klocka
Jag hoppas hon visar hur tiden framskrider
Här jag ej blir före ett årtal med tiden

Hos Kilgren och Johansson finner tyger så tåta
Soni mola för kölden, snöslask och väta
I Karlsson matvaruhandel man kan få sig ett mål
Af anjovis och hummer så mycket man tål
Men om för mycket man äter man kan sig ej bocka
Därför bäst hos Lindell gå och se på en klocka

Bagare Andersson kringlor och bullar kan baka
På köpet kan skänker ju hälet på kaka

Hos slaktare Eriksson finnes båd skinkor, och stekar
 Men om jag går förbi Han nog inte förnekar
 I stället jag stannar och betraktar kasino
 Därinne de spela helt säkert domino

Will man ha pressad, den hemväfda väfven
 Det får man i Lurströmska granbytes affären
 Och vill man ha strumpor och präktiga vantar
 En Hällberg, den säljer blott man har slantar
 Och bäst att sig kläda, och ej gå och frysa
 Sj då kommer snufvan man börjar att nysa

Hos Augusta Andersson tänkte jag köpa en kappa
 Men ännu den gamla duger att lappa
 Klädningsstygg har hon båd blommiga och släta
 Samt ljusa och mörka, och afviga rätta
 Men jag glömt begära af pröfver en bit
 Sj brädeom jag hade till Konditorit

Hvad variteter här finnes Konfekter så söta
 Och dofter af bakverk här kunderna möta
 Här tårter beställas när årtalen fyllas

(62)

Och äfven när stoflet i jorden skall myllas
Ja i sorg och glädje man bakvärk får äta
Och ej äta sorgerna, på lifsträden gräta

Pyggarn brygger sitt julöl, och dricka
Och många nog dricka tills de böja hicka
Men därför jag står ej och reflekterar
Ej därför nog ingen sitt ölhus sederar
I stället så går jag att sköta afären
Hos Hållström jag köper en mössa af bälver

Sitt jernhandeln går jag att köpa Kastul
Långt lyser så vackert likt rödaste guld
Hos Karl Fredrikson, Trädet förädlas så bra
Med Kastullen under armen ditåt vägen jag tar
Och ser på byråar samt soffor och skänkar
Hanske finner äfven pallar och väggfasta bänkar

Hos "Lupen" jag ej varit och sett i butiken
Lå kan jag ej säga jag där blef besviken
Hos Viktor Olsson jag varit och sett på ett fat
Hvarnå man i köket brukar lägga upp mat

Trakao finnes och sitt uti trunnor
 Men aldrig jag frägar om där säljes trunnor

Min rund är nu slutad och slutad är dagen
 Till min vädinna jag vänder i ett hus uti staden
 Där äter jag varskar här finns en madist
 Muffar här finnes och gräkliga krägar
 Detta Herr Pore ej säkert behagar

Hos bokbindare Roos inlemnar en bok
 Sjå han det är trasigt och bladen gråa
 Han gör det äter så fint elegant
 Med stieliga qurnar och band så bastant
 På här uppe ni böcker bär lemna
 Sjå starka de blifva och banden ej remna

I Robert Frönqvist verkstad roligt vore att blicka
 Och se smederna kamra på järnet och nicka
 Hå töserna sina när de kaffel dillbära
 Det smederna gärna och smaktligt förtära
 Och aldrig jag tillot i guldsmedens gömma
 Sjå lott uti staden man kan sig förglömma

(64)

I Lingshuset jag varit och hört på predikan
Och på frälsningsarmen hört soldaterna skraka
I kapell och missionshus jag varit en gång
Och hört huru vackert de sjungit sin sång
I salongen jag varit, dock alldrig på bal
Men har just däröfver ej heller fått kval

Godtemplare finnes här, också blöbandister
Dem alla jag älskar som äro mykterister
Sjock. Hatar jag ingen som mätlligt kan suppa
Blodt de på gatan ej sucklar framstupa
Men säkert, det är dock ej rusdrycker smaka
I stället ta kaffe, och därtill en kaka

Nu hoppas jag herrskapet ej bliver stolta
Ly sjelf, är jag glad fast skorna är mötta
Men sådana färdig har till att sälja
Hänkända till Pask jag ell par där skall välja
Ly rädd bör man vara just om sig i år
Då man i viktiga skottåret går

Sitt sist får jag tacka för alla visiter

(65)

Snart vintern är slut, och då hemåt jag smiter
Sill hydd från kulle, du min barndom förflutet
De sällaste dagar ur lifvet förflutet.
Där fåglar va, sjunga och lunderna grönska.
Hvad skönt kan man mera i lifvet sig önska?

Och viljen i veta hvem, det skrifvet har
På är det en bondflicka som ska allas alla dar
När hem det finnes i Löderna anland hemmet är sig likt
Adress: är st. Munkabo poststation Björkvik.

Strateneholm den 14 Mars 1896

(66)

Kärnmjölkens lof

Håll nu fram i stora muggar
Kärnmjolk, utaf äkta slag
På dess smak mig ingen kuggar
Jag för sådan dryck är svag
Ja, blott kärnmjolk vill jag dricka
Den gör godt för lungor två
Skä en mejerist mig skicka
Om han gratis vill, en så ::

Uti världens kända länder
Prisas vinets ädla saft
Men från den jag bort mig vändes
Ty den skänker ingen kraft
Till min kärnmjölksmugg jag ilar
Liksom frun till sin kastrull
Dricker nöjd och sedan hvilar
Olad och mätt men dock ej full ::

I min ungdoms fröjd och gamman
Lorr i mannaårens dag

(67)
Denna mjölk med gröt tillsammans
Är en föda af godt slag
Därför när jag här skall draga
Om ej smärtan blir för stor
; Djunger jag med toner svaga
Har du ingen kär mjölk mor ;

Fosterländska sången N:o 1.
Dane, liksom älskan, bröder
Högge vår fosterländska sång
Pulsen brinner, hjärtat glöder
Marsch framåt, ännu en gång
Sången ädla känslor föder
Hjertats nyckel heter sång
Må vi då i toner svära
Frohetvreden hand i hand
Lif och blod för Sveriges ära:
Hell vart, dyra fosterland!
Lif och blod för Sveriges ära: svära.
^(bröder) Förgnåt hand i hand.

(68)

N: 2.

Den snöiga nord är vårt fädernesland
Där sprakar vår härd på den stormiga strand
Där välte vid värdet vår härdade arm,
Där glödde för två och för nio vår barn,
Hj vattvaden i Skefvens bad vår frustande häst
Hansam öfver Weichseln så gladt som till fest
Hans bar öfver Rhén vårt hamnande stäl
Hans drack uti Donau, kejsarens skål
Och rida vi fram öfver aska och grus
På springa ur hofvarn, gnistor af Gius
Då blinkar svart hugg sam en strimma sol
Och frihet går ut från den gungande pol. ::

Södermanland.

Känner du landet, det härliga rika
Badat af Mälars- och Östersjöväg
Hemmet för skördar och minnen tillika
Fredliga bragder och vikingatåg?
Kjins du den stranden, där Mälarens bälja
Duckar af kärlek och dansar af lustar
Lyckliga minne, o, färf jag dig följa

Hem till den skåna, den älskade kust. (69)

Där var vårt hem i de doftande dalar
Där var vårt hem vid den glänsande sjö
Och oss krydde den dagen som stundar
Dagen ~~var~~ njöts den var lycklig och rik
Världen var mynlig och lung var vår hydda
Friskt var vårt lif vid de skummande skär
Susande fröjder - nu äro de flydda.
Fjänga sin dikt genom lundarne där.

Vänliga hembygd! och solen ej skadas
Skänare land på sin ensliga färd
Skänare morgon hon aldrig bebadar
Hon öfver dig och din dalh och din fjärd.
Vänare ej öfver land öfver sjöar.
Aftonens trånande skimmer hon göt.
Hon när för dig, dina skär dina öar.
Torgeen sitt gyllene öga hon slöt

Vänliga vindar, tagen. o lägen
Hem för att hälsa den älskade bygd

(70)

Hälsen den trogna, den rukande vägen
Hälsen var boning för kärlek och dygd.
Hälsen var lund, där vi drömdes så gärna
Hälsen hvar högbjörk där trästärne slår
Piller därunder en älskande tärna.
Hälsen, o, hälsen den hulda också.

Hvällen

Härlig är kvällen, fridfull och ren
Polen kring fjällen sprider sitt sken
Sakta sig sänker ned på sin bädd
Strålände blänker vågornas brädd

Natten kring hafvet breder sitt flor
Syst som i grafven stillheten bor
Guldfiskar glömma rikt invid strand
Svanorna simma sakta till land.

Systnad är sängen bönen också
Vandrarn är gängen hvilan att nå
Midnattens tårnor binda en kran
Tusende Hjärnor sprida sin glans.

Dold mellan furorna ligger min koja
 Djupt i den finska skogens djupa sus
 Högt öfver topparne resa sig bergen
 Glänande skönt uti morgonens ljus
 Hoi laari laari la. Hoi laari laari la.
 Svara ditt svar, du min finska skog

Långt in i skogen hörs gåken besjunga
 Stligt och ämt hur skön hans make är
 Klängen af vallhornens dallande toner
 När mina orar från fjärran och när
 Hoi laari laari la. Hoi laari laari la.
 Svara ditt svar, du min finska skog.

Det är min egen, ande som talas
 Talas med finska skogens djupa röst
 Därför kan jag ej styra min tunga
 Sjunga jag vill ur mitt fulla bröst
 Hoi laari laari la. Hoi laari laari la.
 Svara ditt svar, du min finska skog

(72)

N: 4.

∴ Villande skogen

Jag vallar min hjord ∴

Hon följer mig så huld och trogen

Hon fattar mitt ord

Allt om vännen min.

∴ Och skogen den friska

Östr. tystn. adens fann. ∴

Men höga furorna de viskas

En älskelig namn

Allt om vännen min.

∴ Dungenjud. som skallar

Skott klippornas höjd ∴

På högt utöfver skogens tallar.

Min sång här i fröjd.

Allt om vännen min.

Hör oss Svea!

(73)

Hör oss svea, moder åt oss alla.
Bjud oss kämpa för slätt väl och falta
Aldrig, aldrig, skola vi dig svika
Sag vår ed i alla skiften lika:
Med lif och blod försvares städ
Den fria jord som än är vår
Hvartenda gran utaf det af
Du gaf i saga och i sång
Och om af veck, förädri
Och spelt och våld du hotad står
På tro dock vi i Herrans namn.
Som våra fäder brutt en gång.
Vår Gud är oss en väldig berg
Han är vårt vapen trygga
På honom i all vår nöd och sorg.
Vårt hopp vi vilja bygga
Härligt, härligt, står det då.
Segrande i striden stå
Härligare dock att få
För dig o moder falta

(74)

Vär. Land.

Vårt land vårt land vårt fosterland
Ljud högt ~~var~~ o styra vi
Ej lypis en höjd mot himlens rand.
Ej sänks en dal ej sköljs en strand
Mer älskad än vår bygd i nord
Än våra fädens jord

Vårt land är fattigt skall så bli.
För den som guld begär.
En främling far oss stolt förbi
Men detta land, det älska vi
För oss med moar fjäll och skär.
En guldban dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng
Den mörka skogens dystra sus
Vår stjärnenatt vårt sommarljus
Att allt hvad här som syn som säng
Vårt hjärta rörelse en gång

Ur Svenska hjärtans djup: (73)

Ur Svenska hjärtans djup en gång
En samfäld och en enkel sång
Som går till kungen fram
Var honom trogen och hans ätt
Gör kronans på hans hjässa lätt
Och all din tro på honom sätt
Du folk, af fröjdad stam

Du himlens herre med oss var.
Som förr du med oss varit har
Och lifva på vår strand
Det gamla lynnets art igen
Hos Teakungen och hans män
Uti öfver nordanland

(76)

N: 5

Djupet i hafvet på dem antevällen
Necken hvilat i grönans sal
Mattens tärnor spänna öfver mörka pellen
Öfver skog, öfver berg och dal
Svällen härlig står i svartan högtidsakud.
När och fjärran ej en mening ej ett ljud
Står det lugn öfver nejden & rår
När hafvets kung ur gyllne bergen går

Agirs döttrar konar sakteliga
Lunga fram på den klara sjö
Harpan ljud de gå så sorgeliga
Töka fjärran en väg rätt, dö.
Egat hans öga står åt dunkla himmelen
Ingen stjärna båd ar mattens drottning än
Freja smycker sitt gyllne hår
Och Necken så sin sorg på harpan slår

O! svar spöljs du klarast bland stjernor
I den blånande skymningstund
Du som fordom en af jorden täpser

Var min brud uti hafvets grund
 Och när hjärtan brann vid dina ömslag
 Imåg så skön och blyg de ljusande behag
 Sköt min barm i den svala flod
 Och gyllne harpan stum på vägen stod.

N: 6

Skitt lif än en väg
 Som röres en tid
 I svallande låg
 I lid vindarnes strid
 När lung blir på haf
 Och vinden är tyst
 "Då slumrar hon af
 I lid stranden hon tyst"

Hon lägger sig ner
 I lilla i det blå
 Hon synes ej mer
 Men finnes ändå
 Af världshafvet ju
 En droppe han är

(48.) Och solen ännu
Han speglar sig där ::

N: 7

O låtom oss svärge ett fostbrödrslag
I ungdomens sveklösa stunder.
Och fröjdas med gammal rät majsolens dag
I Odins världriga lunder
De norrna vandra rundt om våra spår
Med runor i sköldarna skurna
Uterdand med rosar i fladdrande här
Står lutad mot framtidens urna.

Arbetets söner.
Melodi: "Upp genom luften."

Arbetets söner, sluten er alla
Till våra bröder i i Söder och Nord!
Hören! I ej huru mäktigt det skall
Vi öfver världen befrielsens ord.
Ur den förnedrande

Fräldommens gift.

Upp till en hedrande

Ädel bedrift

Okt med präskriften: "bed och försaka."

Länge oss nedtryckt i mörker och nöd!

Meniskovärdet vi forda tillbaka
Hämpa för rättvisan frihet och bröd."

Icke naturen härdhändt har dragit
gränser som skillja åt fattig och rik;
hjärtlöst har makten under sig slagit
alla dess hävor och rofdjuret lik.

Mot den förödmärdande
guldkalven stod
kämpen med glödande
känslor och mod

Häckt mot förtrycket ett värn
vi oss klara

Ständropet genom nationerna går.

(80)!! Pluten är under vår enighets
fana
fällan ej motet och segern
är vår!!

Studentsång

Ljung om studentens lyckliga dagar,
Låt oss oss fröjda i ungdomens år.
Stun klappar hjärtat med friska slag.

O! du gissande framtid, är vår
Inga stormar är!

I våra sinnen bo.

Ly hoppet, är vår vän.

Och vi, dess löften tro

Så vi knyta förbund i den lund.

!! Där de härliga lagarna gro !!

Hurra, hurra.

Fiskar-Wals från Bohuslän (81)

Hom fiskarpiltar sjungen sång
Hom sjungen alla på en gång
sjungen om skärgårdspiltar och jäntor en lustig
Uti vårt friska Bohuslän ^{stäng}
Jäntan hon är så glad och vän
fager hon går bland klippdalens blommor och trån
Där dansar jäntan med sin pilt fallera
myser kärleksmildt fallera
mot sin lilla vän

Där seglar fiskaren häck och glad
där tar han sill i nät och garn
där uti klara saltjön vid snäckstrand han tar uti bad
Där segla män med mod i häg
högt öfver våldig vesterväg
aldrig i världen häckare sjöman man såg
Högt upp på vågens breda rygg fallera
fiskaren gungar trygg fallera
i sin husterbåt

(82)

Fiskaren far i fjorden in.
monter och glad uti sitt sinn
båten är full af makrell och vittling och kolja fin
Nere på bryggan speleman står
frisk liksom vinden dansen går
Pillen sa många smålkyts of jäntan du får
Och jäntan myser tult och mildt fallera
mot sin käre gult. fallera
uti Poluslän.

Uti den klara lördagsmatt
höres från hafvet glada skratt.
Mareld med blåa strimmor vid brygge ses tindra matt
dyningen rullar mjuk och lång
brusar vid stranden som en sång
Hvålfver sålen och lång ibland stenar och tång
Här männen skiner på vår strand. fallera.
åfoer haf och land. fallera.
uti Poluslän.

Liljekonvaljens Afsked.

(83)

Ljusva, susande, milda västanvind
Kom och svalkande smek min bleka kind
O, sänk dig ned invid min veka fot
Ack dröj hos mig: tag min sista suck
emot.

O, hur jag längtar att sprida min doft
Till en hvar prisa min skapare god.
Med den vållukt jag ännu har kvar.
Snart är den slöt den korta tid
Och jag böjer mitt hufvud så sakta
På sakta att dö, hvit såsom snö.
Stilla, slumrande i frid.

Pris för fröjd men så kort min lefnads dag
Ljusva, kändes mitt hjärtas hjarnslag
Jag solljus, drack med mina spröda blad
Min dräkt blef så hvit, den blef så ren
i ljusets bad.

(84) Så blef jag gömd under snöhvita
svepnings dräkt, hvilat och väntar
från vär och från dig & du västanfläkt
Snart är den slut den långa natten
Och jag böjer mitt hufvud så sakta
Så sakta och då klockorna smärtinga
Och chällsande vårsol så glädt.

Pussi.
Tid den stora Fuleflod.
En förälskad Fule stod.
På den andra stranden stod.
En flicka som man ej kan na.
Samma över ej han gav
Därför prä ett fikonblad
Som han lät med strömmen gå.
Med brev som ljöd som så.
Min lilla Pussi du soarta
Härlek har vakt.
Ack om jag kunde
Fog jag dig med makt.

Natten var härlig.
 Tänk då på mig.
 Sussi. O! min lilla Sussi.
 Kommer du ej. ❖

Flickan med den svarta kroppen.
 Fiskar likom bladet opp.
 Bruckte, det på. Kulevis.
 Som Efoa. uti paradiset
 Och den dagen hon stod brud.
 Jag, det så suddomligt ut.
 Bruden dräkten hennes blef.
 Det blad twar på han skrev.
 "Min lilla Sussi du svarta
 Härligh var vakt.
 Ack om jag kunde.
 Jag jag dig med makt.
 Natten var härlig.
 Tänk, då på mig.
 Sussi. O! min lilla Sussi
 Kommer, du ej. ❖

(86)

Min ögonsten.

Fulle du är min ögonsten.

Fulle din kind, är mjuk och len.
Fulle du kära. Fulle

Du är så kär

Min gäst du har:

Fulle mitt hela hjärta vann.

Fulle som du är ingen ann.

Fulle min käraste Fulle

Jag älskar dej. Dömkör mig
Säg inte nej:

Björken berättar hvad där kan hända i människens:

Vid den klara rand

af en blomrig strand
Sjög en björk ibland
sin gröna visor

Och jag hörde då

I hans gren där vå

och så sjög han engångså

Ach jag vet, jag vet.
 mängen hemlighet.
 mängen flicka grät
 under mina grenar.
 snången gosse såg
 frår så varm i håg
 från den blåa vikens väg

Glara månen sken.
 från min gröna gren
 och så kom där en
 som skrev namn i barken
 Och det var blott ett
 och hon kysste det:
 det har ingen, ingen sett

Närsta kväll så kom
 där en flicka som
 såg sig ofla om
 och skrev namn i barken
 och det var blott ett
 och hon kysste det

(88)

Det har ingen ingen sett.

Nästa afton sken
månen från min gren
så kom åter en
och så kom den andra
tyst liksom en kamri
sökte vänner namn
i min troqua. Hvita fämn.

Och min hvita stam
slog helt allvarsam
och så smög det fram
hvad de båda skrifvit
och de märkte nog
hvad där stod i skog.
och jag såg därpå och log.

Adan hände så
att de båda två
togo miste då
och ej kyste — trädet.

Lilla vän, hur lätt
fränder icke det?
Du har ingen ingen sett

(89)

Men där för en sken
öfver löf och gren
och en sus där hven
öfver blad och toppar
Och en stjärnas tår
föll i vindens språr
med gräs jordens korta vår.

(90)

Skolsborgsvisan

Den blomsterprydda gondolen gled
Utvär Skolsborgs vågor ner
Det var så hälskt i den mörka natt
En oflicka skön vid rodet satt

Kring pannan bar hon en lagerkrans
Besmydd med stjärnornas milda glans
Hon sjöng om vänner så ljva och kär
Som upprä Skolsborg fängslad är

Och Herman hörde den stämman klar
Som genom järnbeslagna fönstret far
Hallå han ropade min sängarvån
Nog känner jag din röst igen

Jag haver mördat ett barn för dig
Du kunde väl ha förlåtit mig
Men kärleken den är lika stor
Och fången som på Skolsborg bor

Men stormen ryter och åskan går
 Och böljorna emot Skolsborg slår
 Det klixtrar till och fången såg
 Sin sängarvån i böljan blå

Hu sitta inspärrad i en bur
 Trä klaggar fången, o jag arma djur
 Min Pigrids öden jag dels må
 Min grov skall bliva böljan blå

Den skall jag liksom en välnad gå
 Ibland de wilda skären grå
 Min Pigrid uti ett annat land
 Jag trycka skall din trogna hand

Och fången uppå Skolsborg satt
 Lill, dess han rynde därifrån en natt
 Och stört sig uti böljan blå
 För att sin Pigrid återfå.

Strängen gång uppå Skolsborg den
 Man haver hört den stämma ren

Och denna röst man då känt igen
Ty det var fångens sångarvän

igen

Kungl. Livregementets Grenadieres Paradmarsch.

Framåt marsch i gossar vita blå
grenadierer. Råkt framåt
Ingen fiende kan oss motstå
~~ty vi tillhöra livregementet vi~~
som vi troget följas åt.

Ty vi tillhöra livregementet vi
och hellre stupas må än fanan
svika på vår vackra lagerspydda
fana vit med sina många
segernamn och vapnet mitt uti
kör bar på Dytzen och Lund
Nurva och Svenssund och flera
andra namn som gömts
i ryktets fann ej någon annan
oss uppvisa kan en sådan rad
av lysar och bekriffter som vår
Då för gäller, det att troget och
stå till så att de stöder som komma
att bestå bär lika många segernamn
som fanan pryda får.

F. G. Johansson

Fogelö St. Malm

11 Mer
härst te
frukt.
Här

Berna
skall
glädje
Huld
stolta
1900 här

och se
Men e

nogt-

Ispons

hydd

krans

af gäst

res kl

17 gäst
Här

dräki

Hjalmar och Hulda.

1) På blomsterklädd kulle satt Hjalmar
och gravd om forntida bragder en gång,
och liljornas kalkar och rosornas blad
Låg bagade djupt vid hans sång. Och
Foglarne sutto så tysta i träden Och gyll-
lene arcn på gungande säden, De nikade
bifall och värvindens fläkt, Mildt smekte
hans panna, hans krigiska dräkt.

2) Och hela naturen förnyad och skön,
Och mild i dess festliga skrud, Med nyfärad
blomkrans och vårmantlet grön. Nu log
som en långtåde brud, Och glädjens och
ärans och kärlekens minne De höllo sitt
fjärrglas för ynglingens sinne Och höjdet
med vingar af guldfläta glans. Ljusstigad
honom ryktets ovanskliga krans.

3) Då nalkades Hulda och drömmen för-
svann. För ynglingens tjurande syn han
såg endast henne såg radnar som
brann likt purpurn på snöhvita hyr.

Han kyssade en tår från dess
strålände öga. Han tänkte på världen
och striderna följa lycksalig han gick
iden tillbeddas famn och glömde bort
ara och och ryckte och namn.
"Du älskar mig Hulda; och jorden
mig bär bland roser på daggerslovs
stig; Du älskar mig Hulda och säll-
heten är ej mera en främling för
mig; Ty lednadens tomhet och sakna-
dens smärta. De finna ej vägar i mig
till mitt hjärta. Ty nu är naturen
en flicka med dig en paradis-trädgård
ett eden för mig. Men sviker
du mig så då slöcker min sol, då brister
teraf angst mitt bröst. Då finnes på
jorden från pol till pol ej någon, som
skänker mig tröst. Då svär mig nu Hulda
med handen som hör dig att aldrig
mig glömma hvast ödet än för mig att
vara mig trogen i lif och i död att älska din

Hjalmar i lust och i nöd.

"Min Hjalmar" sa Hulda med ljuf melodier

Och tillstöt hans mun med en kyss "Hur

ofta jag sagt dig jag trogen skall bli det

samma jag svar dig ju myss. Så svar

jag ännu ~~med~~ en himmel som hör mig

Att aldrig dig glömma hvarst ödet är

för dig; Att blott för min Hjalmar

jag klär mig till brud och sviker jag

eden så straffe mig Gud!"

Oh synken var roten och fullmånen

lag. Så milt mot vårt älskande par

Kring kullen sin dinstöja aftonen drog

Och ändå så sultade kvar Dock mäta

till olika hyddor de vandra Men svär

ro än högt att bli trogna hvarandra

Och Hulda han lofvade mäta sin vän

vid nästa ^{laga} skymning vid kullen igen.

Så lefde den lycklige Hjalmar en tid

Och somaren flydde sin kos. Med som-

mar och flydde den gyllande frid

Lik datens ^{i vagnade} försvinnande var ty när ut-
brast krigets förödande låga. Från
sörjande män ^(Gjalmar) måste ^(i häpnad) utlägas och
glädja med kärlekens gläd. Hon svar
honans trohet i lif och i död.
Ett år var han borta och fridens stiv.
Nu väste i kriget på nytt. Slut var nu.
Det grymma det blodiga lif. Och sorgen i
glädjen förbytt. Med ax och med frukter
sågs jorden sig smycka. Då skyndade
Gjalmar sig hem för att trycka sin
långtande brud till sitt trofastaste bröst.
Att byta dess saknad i sällhet och tröst.
Helt nära hans hem kom den äldste
Eren. En granne och tryckte hans hand.
"Välkommen bebjärta yngling igen från
striden i främsmande land." "Tack Eren"
sade Gjalmar, "men hur mår min fläska"
Jag svar till henne och snart skall hon
blicka. Med himmelrkt förtylsande ögon på
mig. Du hindrar mig Eren... jag begriper ej dig.

11 Men Iven tog betsket och ryckte hans
härt tillbaka den ystra ett steg "jag
fruktar du blir ingen välkommen gäst
Här stannade Gjalmar och teg
Bemanna dig Gjalmar!" sa Iven "Du
skall höra en tidning, som hela den
glädje skall störa. Vet du att skön
Hulda förskräckliga bud idag är den
stolta Sebastianus brud--!"

12 "O himmel! oslaggrund!" röt Gjalmar
och slog Förvunlad stålhandskarna högt
Men endast du väntar jag träffar dig
något! Och då för den aldrig rop
I sporrsträck han ned till den tralösa
hydda Där förstren vora med blom-
kransar pryddas Och taket gaf gentjöd
af gästernas såg. Af harpor och båg-
res klang på en gång

13 Här inträdde Gjalmar i krigarens
dräkt Och harporna tystrna med hast

anisson

S. Malm

Förgrämanad han gavs mot den trö-
 lösa brud Och griper i brudkransen
 fast i Han sliter den vildt ur de mörk-
 bruna håren i Lå blek såsom lågo hon
 redan på baren Lätt Hulda med döds-
 skräck i blyfande barn För därefter
 älskarens hämnande arm
 14) Men brudgummen höjde anst Hjalmar
 sitt svärd, Ung Hjalmar han höjde
 och sitt; Då ropade han: Vring! att då
 är du värd, Mitt svärd heter bättre
 än ditt i Som bejande kämpade nu mot
 hvarandra En stred här för lifvet af
 härad stred den andra Som eld lyfte ögon-
 nargnistande par eller segern än oviss och af-
 gjord var 15) Lå stötte ung Hjalmar
 sin klinga med häst i hatade matstän-
 darns bröst, men senare åt honom ven
 dödsåret bragt Och blek och med röd-
 lande röst Gick han med rask förälderskans
 rida Som icke upphörde 16) gråta och kring-
 la

gär mot den trö-
äver i brudkransen
den vildt urde mörk
blek såsom lågo hon
Hulda med döda
barn För därefter
om
höjde mot Gjalmar
Gjalmar han höjde
han: Vring! att lå
svärd kuter bärtr
de kämpade nu mot
d här för lifvet af
dra Som eld lyst öga
segeren än oviss och af-
Lå stötte ung Gjalmar
att i hatade motstän-
nare åt honom ven
oh blek och med röd-
med röd förälderekan
örde H. gråta och kring

Då hon på den döende älsklingen såg
Lå skön som en afhängen jernck han låg
167 Ove mig! o ve mig! men Gjalmar jag svek
Hon ropade och händerna vred: Att
svära är lätt men det är ingen lek
Att bryta så trofast sin ed! Och
samvetsqual lågrade sig kring dess hjärta
Och innan tre dagar hon dog utaf smär-
ta Mid ridan af Gjalmar hon jöndades
då Ett brudpar de blefvo i döden ändå
1678 Hvar gång säger sagan när midnatten
har den stjärnströdda storslöja sträckt
Kring jorden och skylt den med ringarnas
par Gär Hulda i silfverhvit dräkt
kring kullen där ofta med Gjalmar hon
suttit Just der der hon gjort eden han
trofast har brutit Och suckar och klager
så ängsligt och blek "Ove mig! o ve mig!
men Gjalmar jag svek -